

המתרומם

קומדיה מאת יונתן קלדרון

Yonatan.cal@gmail.com

050-9340099

<https://Ycalderon.co.il>

תוכן העניינים

3	הרעיון המרכזי (לוג ליין).....
3	תקציר
4	הצהרת כוונות וחזון אמנותי.....
4	דמויות
5	מערכה ראשונה.....
5	תמונה 1 - הבוקר של הצעת הנישואין.....
9	תמונה 2 - בועז.....
14	תמונה 3 - נתפסים על חם.....
18	תמונה 4 - טומי
22	מערכה שניה.....
22	תמונה 6 - אורלי
28	תמונה 7 - התפוצצות האמיתות
31	תמונה 8 – הצעת הנישואין

הרעיון המרכזי (לוג ליין)

ביום בו ציון מתכנן להציע נישואין ליפעת, היא תופסת אותו על חם עם המאהב שלו. בזמן שהוא מנסה להסביר בשקרים למה יש גבר עירום בסלון, טבעת האירוסין הקסומה שקנה גורמת לו להתרומם באוויר עם כל שקר.

תקציר

לכבוד יום הולדתה של זוגתו יפעת, ציון מתכנן ארוחת שף רומנטית שבה יציע לה נישואין, בעיקר כדי להתקבל כשותף במשרד עורכי הדין של אביה. כשיפעת תופסת אותו על חם עם המאהב שלו, ציון נחוש להסתיר את משיכתו לגברים בכל מחיר. כדי להציל את המצב, שלומי מציג את בועז כשף הפרטי שהזמין, למרות שבועז הוא טבעוני קיצוני שלא מסוגל לגעת בבשר. כשמגיע השף האמיתי, טומי, ציון נאלץ להציג אותו כמנקה שהגיע להחליף את עוזרת הבית שפוטרה, וכשמגיעה עוזרת הבית האמיתית, אורלי, אין לציון ברירה אלא להציג אותה כמאהבת שלו.

אך לטבעת האירוסין המסתורית שקנה יש כוח מיוחד - בכל פעם שציון משקר, היא גורמת לו להיאבק עם גופו שמנסה להתרומם באוויר. ככל שמסכת השקרים מסתבכת, ציון מתקשה יותר ויותר להסתיר את ההשפעה המוזרה של הטבעת. בזמן שבועז הורס את המטבח, טומי מנסה להציל את הבישול, ואורלי משחקת את תפקיד המאהבת בדרמטיות מוגזמת, ציון נאבק לא רק עם השקרים המצטברים אלא גם עם הבחירה בין חיי שקר נוחים לבין אהבה אמיתית. רק כשהוא מבין שעליו לצאת מהארון ולהודות באהבתו לבועז, הוא מצליח סוף סוף להשתחרר מכוחה של הטבעת ולעמוד על הקרקע. יציבה.

הצהרת כוונות וחזון אמנותי

מה הייחודיות של הקומדיה הזו?

לרוב קומדיות בגידות מציגות את המאהבים כאפיזודה זמנית, ואילו הנישואים בסוף נשמרים. בקומדיה הזו אני הופך את היוצרות; במקום הנרטיב השמרני והשחוק של "הבגידה הייתה טעות והזוגיות ההטרסקסואלית ניצלה", אני מספר סיפור על יציאה מהארון, קבלה עצמית, והבחירה באהבה אמיתית על פני חיי שקר ונוחות. בועז הוא לא סתם "המאהב" - הוא האדם שמולו ציון יכול להיות הוא עצמו, רק אתו הוא לא צריך לשקר והוא זה שדוחף אותו לחיות בכנות עם עצמו. בעיני זו קומדיה חשובה ואמיצה. בועז הוא לא "המאהב" אלא האהבה האמיתית, והסוף הוא לא "הרס הזוגיות" אלא דווקא ניצחון האמת.

איך נגרום לשחקן להתרומם על במה?

השחקן לא באמת יתרומם מהקרקע אבל ישחק כאילו יש כוח שמושך אותו למעלה בניגוד לרצונו. זה מכניס לקומדיה אלמנט של סלפסטיק; הוא יעלה על כיסא כאילו בניגוד לרצונו, הוא יאלץ להיאחז בשחקן אחר או בחפץ כדי לא להתרומם, הוא לא יצליח להתכופף לרצפה, וכו'.

דמויות

ציון מזרחי	35, עורך דין. ביסקסואל המסתיר מאשתו את המשיכה שלו לגברים.
יפעת גולדשטיין	35, בת הזוג של ציון. מעצבת פנים. חולת ניקיון ופרפקציוניסטית.
בועז שוחט	30, המאהב של ציון. טבעוני קיצוני ופעיל למען זכויות בעלי חיים. מנהל עמותה להצלת בעלי חיים.
תומר (טומי) בן עמי	30, סטרייט, גברי, שרירי וסקסי. שף ישראלי שחזר לארץ אחרי עשר שנים במסעדות מישלן בצרפת. אובססיבי לגבי בשר.
אורלי יבטושנקו	55, עוזרת-בית. עולה חדשה רוסיה עם מבטא רוסי כבד, שבעברה היתה שחקנית תיאטרון במוסקבה.

הלוקיישן

כל המחזה מתרחש בלוקיישן אחד – סלון הדירה של יפעת וציון: משמאל הסלון ומימין המטבח.

מערכה ראשונה

תמונה 1 - הבוקר של הצעת הנישואין

[הסלון והמטבח של דירת יוקרה. הכול מסודר בקפידה. משמאל - סלון מעוצב עם ספה בהירה ושולחן אוכל. מימין - מטבח מודרני עם דלפק אי במרכז. שעת בוקר מאוחרת. ציון נכנס מהדלת הראשית בחליפת עורכי דין מחויטת, מחזיק שקיות קניות. הוא מתחיל להוציא מצרכים יקרים - כמעט בהיחבא - ולהחביא אותם במקרר]

ציון: [לעצמו, בודק רשימה] פילה בקר... כמעט אלף שקל לקילו... פטריות כמהין... סלמון נורבגי... [מוציא שקית עם לובסטרים] ואתם, חברים, הולכים לאמבטיה.

[יפעת נכנסת מחדר השינה בבגדי פילאטיס, תיק אימון על הכתף]

יפעת: מה אתה עושה במטבח?

ציון: [מסתיר במהירות את שקית הלובסטרים] אה... שום דבר. סתם... מסדר קצת.

יפעת: אתה? מסדר? במטבח? [צוחקת]

[יפעת ניגשת למקרר, פותחת אותו]

יפעת: רגע... מה זה כל המצרכים האלה? כמהין? פילה בקר? [מרימה שקית] מה זה בכלל הדבר הזה?

ציון: זה... זה בשביל המשרד! יש לנו... ישיבת דירקטוריון!

יפעת: עם כמהין?

ציון: כן! זה... זה לקוח מאוד חשוב. צרפתי. הוא... הוא מצפה לרמה גבוהה.

יפעת: את האמת, ציון! זה בשביל יום ההולדת שלי, נכון?

ציון: כן... רציתי להפתיע אותך!...

יפעת: [צוחקת] מתוקי, אתה זוכר מה קרה בפעם האחרונה שניסית להכין לי ארוחת יום הולדת?

ציון: זה היה לפני שנתיים! ומכבי האש אמרו שזו לא היתה שריפה רצינית...

יפעת: אתה ניסית לבשל פסטה בלי מים!

ציון: טוב, נו... הפעם זה יהיה אחרת.

יפעת: [סוגרת את המקרר, מסתכלת עליו בחשדנות] הלכת ללמוד בישול מאחורי הגב שלי?

ציון: לא בדיוק... הזמנתי שף פרטי. הנה, נהרסה ההפתעה!

יפעת: (מתרגשת) שף פרטי! אצלי בבית!

אבל רגע – איפה הוא יבשל? במטבח שלי?

ציון: זה שף מקצועי. הוא יודע מה הוא עושה.

יפעת: [בחרדה] אבל השיש!... זה שיש קררה!

ציון: יפעת...

יפעת: [ממשיכה] מה אם הוא יניח עליו סיר רותח? ... זה פשוט... [תופסת את הראש] אוי,

אני לא מסוגלת אפילו לחשוב על זה.

ציון: הוא שף ממסעדת מישלן. הוא לא יהרוס כלום. אני מבטיח.

[ציון מרים את שקית הלובסטרים ומתכוון ללכת לכיוון האמבטיה]

יפעת: [מציצה לתוך השקית] אלוהים אדירים! אלה לובסטרים?! אתה לא מתכוון לשים אותם באמבטיה שלי?

ציון: הם צריכים להישאר טריים עד לבישול.

יפעת: שהאמבטיה שלי - עם הברז המזהב! - תריח כמו שוק דגים?!

ציון: רק לכמה שעות! הם רק... ישחו קצת והופ... לסיר.

יפעת: ישחו קצת?! באמבטיה שלי?! עם הציפורניים החדות שלהם?!

ציון: אני מבטיח לך שהם יתנהגו יפה ולא ישרטו את הברז...

[מסתכלת לתוך השקית]

יפעת: [נרתעת] הוא עושה לי פרצוף!

ציון: הוא שמח לראות אותך...

יפעת: ציון, אני מזהירה אותך -

[ציון יוצא לאמבטיה עם שקית הלובסטרים]

יפעת: אה, ובקשר לעוזרת החדשה...

ציון: מה איתה?...

יפעת: עוזרת חדשה אמורה להגיע ב-12. אני השארתי לה הוראות מודפסות על השולחן.

ציון: [מרים דף עבה] זה... 10 עמודים.

יפעת: זה רק ההוראות הבסיסיות. יש גם נספח של 8 עמודים על חומרי הניקוי שמתאימים לשיש במטבח, ולפרקט מהאלון המעושן.

ציון: אולי הפעם כדאי להוריד קצת בדרישות? זו כבר העוזרת השלישית החודש...

יפעת: [נעלבת] מה זאת אומרת? הדרישות שלי לגיטימיות לחלוטין! אני רק מבקשת שיעבדו לפי הסטנדרטים המקובלים!

ציון: הקודמת התפטרה כי צעקת עליה שהיא מקפלת מגבות "כמו ברפת..."

יפעת: כי היא קיפלה אותן לריבוע במקום למלבן! איך אפשר להכניס ריבוע למדף מלבני?

ציון: וזאת שלפניה?

יפעת: היא ניקתה את הפרקט נגד כיוון הסיבים! נגד הכיוון! אתה מבין מה זה אומר?

ציון: לא ממש...

יפעת: [מסתכלת בשעון] אוי! אלוהים! [קמה במהירות] אני מאחרת לפילאטיס.

[לוקחת את התיק שלה] פשוט תזכיר לעוזרת – אלון מעושן מנגבים תמיד עם כיוון השעון! [יוצאת]

[לאחר שיפעת יוצאת, ציון נאנח]

ציון: 'הסטנדרטים המקובלים'... שאלוהים יעזור לי עם האישה הזאת!

[הוא מוציא מהכיס פתק ובודק אותו]

הלובסטרים באמבטיה. הבשר במקרר.

אה, כן! [מוציא קופסה עם טבעת מאחת המגירות] הטבעת.

[הוא מוציא את הטבעת, מתבונן בה. היא מנצנצת באור מוזר]

ציון: [לעצמו] "האמת תמיד תצוף"... למה היא התכוונה?

[צלצול בדלת]

[מכניס את הטבעת בחזרה לקופסה, ולמגירה, והולך לפתוח את הדלת]

תמונה 2 - בועז

[מיד בהמשך. ציון פותח את הדלת. בועז נכנס - גבר נאה בשנות השלושים שלו, לבוש בסגנון היפסטרי עם חולצת טי שעליה הכיתוב "Meat Is Murder"]

בועז: "פגישה חשובה בעבודה", מה?

ציון: [מביט לצדדים בחשש] מה אתה עושה כאן?! השכנים יראו אותך!

[הוא מכניס את בועז וסוגר אחריו את הדלת]

בועז: שיקרת לי!

ציון: מה אתה מופיע כאן ככה? מזל שיפעת הרגע יצאה!

בועז: לא ענית להודעות שלי!

[ציון ממחר לחלון, מציץ החוצה]

ציון: אוקיי, היא נכנסה למכונית.

בועז: למה ביטלת את הפגישה שלנו?

ציון: אני... זה באמת לא זמן טוב.

בועז: מתי זה זמן טוב לדבר עלינו?

ציון: אני יודע, אני יודע. זה פשוט מסובך.

בועז: מה מסובך? לצאת מהארון? להיות מי שאתה?

ציון: בועז, אתה לא מבין. זה לא כזה פשוט.

בועז: לפחות תעבוד קצת על התירוצים שלך.

ציון: אלה לא תירוצים. יש לי קריירה לחשוב עליה.

בועז: אה, הקריירה. כן. ממש עורך דין מבריק, שלא מסוגל להגן על עצמו!...

ציון: זה לא מצחיק. עריכת דין זה מקצוע שמרני. הלקוחות הגדולים, השותפים הבכירים - הם עדיין תקועים בשנות השמונים.

[בועז הולך לכיוון השירותים]

ציון: לאן אתה הולך?

בועז: לשירותים. או שגם זה מסובך מדי?

ציון: לא חכה...

[בועז יוצא. ציון נשאר לבד על הבמה]

ציון: [לעצמו] הלובסטרים...

בועז: [צועק מהשירותים] ציון!

ציון: ...מה?

[בועז חוזר במבט מזועזע]

בועז: [בזעזוע] אתה יכול להסביר לי מה ראיתי עכשיו?

ציון: למה אתה מתכוון?...

בועז: למה יש לך לובסטרים באמבטיה?!

ציון: פינת חי?...

בועז: ציון! את האמת!

ציון: זה בשביל הערב. אני... אני מתכנן משהו... חגיגי.

בועז: חגיגי? לרצוח יצורים תמימים זה חגיגי?

ציון: [מנסה להרגיע] פשוט...

בועז: אתה יודע שהם מרגישים כאב? שהם יצורים חברתיים?

ציון: [מנסה להרגיע] בועז...

בועז: אתה יודע שבטבע הם יכולים לחיות חמישים שנה? שיש להם מערכת עצבים...

[מפותחת]

ציון: [קוטע אותו] אני עומד להציע לה נישואין.

[שתיקה ארוכה]

בועז: [בשקט קטלני] מה אמרת?

ציון: אני... אני הולך להציע ליפעת נישואין.

[ציון מוציא את טבעת האירוסין]

בועז: [צוחק צחוק מר] וואו. פשוט... וואו. ארוחה רומנטית, טבעת, לובסטרים מתיים... תכננת הכול.

ציון: תקשיב, אני יכול להסביר...

בועז: להסביר מה? איך אתה מתכנן להרוס את החיים שלך? של יפעת? שלי?

ציון: זה לא ככה...

בועז: אז איך זה? תסביר לי. באמת. אני רוצה להבין איך הראש שלך עובד.

ציון: הערב יש לה יום הולדת. וכמעט שכחתי מזה לגמרי, רק הבוקר נזכרתי. עכשיו, יש איזה רחוב קטן שאני עובר בו כל יום בדרך למשרד. שנים אני עובר שם. אתמול עברתי שם ופתאום הופיעה שם חנות עתיקות. אני נשבע לך שאף פעם לא ראיתי אותה שם קודם.

[הוא מתקרב לבועז, מראה לו את הטבעת. היא נוצצת באור מוזר]

החלון היה מלא אבק, בקושי אפשר היה לראות פנימה. אבל הטבעת הזאת... היא פשוט זהרה. כאילו היה לה אור משל עצמה. נכנסתי. לא יודע למה. פשוט... משהו משך אותי פנימה.

[פאוזזה]

בפנים היתה מוכרת זקנה. שאלתי אותה על הטבעת.
"זאת טבעת אהבת האמת", היא ענתה.

[מביט בטבעת]

היא לא רצתה למכור לי אותה בהתחלה. אבל התעקשתי. ואז... [ביט] ואז היא הביטה בי לעיניים ואמרה: "רק תדע לך - האמת תמיד תצוף!"

[מסתובב לבועז]

אני לא בטוח למה היא התכוונה.

[בועז לוקח ממנו את הטבעת, בוחן אותה]

בועז: [בציניות מרירה] טבעת אהבת האמת, מה? ואתה הולך לתת אותה ליפעת. אתה לא רואה את האירוניה?

ציון: זה לא...

בועז: אתה לא מבין? אם זו באמת טבעת אהבת האמת, היא לא בשביל יפעת. אתה הולך לתת אותה לאדם הלא נכון.

[ציון לוקח בחזרה את הטבעת ומחביא אותה בחזרה]

ציון: אני אוהב את יפעת!

בועז: אהבת אמת?

ציון: [בשקט] אבא שלה רוצה אותי כשותף בכיר במשרד.

בועז: [המום] אז זהו? בשביל קידום בעבודה אתה מוכן למכור את הנשמה שלך?

ציון: אתה יודע כמה קשה להתקדם בעולם המשפטי? כמה שנים עבדתי בשביל להיות שותף בכיר?

בועז: ומה שווה כל ההצלחה הזאת אם אתה לא יכול להיות מי שאתה באמת?

[מפנה אליו את הגב]

ומה איתי? מה עם החיים שלי?

[שתיקה ארוכה]

ציון: [מתקרב אליו] בועז...

בועז: [נסוג] אל תיגע בי. [פאזזה] זה נגמר. אני הולך.

ציון: לא, חכה! אני... אני אספר לה.

בועז: מה?

ציון: אני אגלה לה את האמת. הערב. אני מבטיח.

בועז: [מתרכז מעט] באמת?

ציון: כן. אני אספר לה הכול. אני אספר לה עלינו.

[הם מתקרבים זה לזה]

בועז: אתה מבטיח?

ציון: אני מבטיח.

[הם מתנשקים. ההתנשקות הופכת מלאת תשוקה יותר ויותר. הם מתחילים להתפשט.

לפתע נשמע צליל של מפתח בדלת]

ציון: [בפאניקה] לא, לא, שיט! זאת יפעת!

[לוחש בבהלה] מהר, תלבש משהו!

[הדלת נפתחת]

תמונה 3 - נתפסים על חם

[יפעת נכנסת. ציון ובוועז עדיין חצי לבושים, צמודים זה לזה. יפעת קופאת במקום]

יפעת: [המומה] ציון?

ציון: [קופא] יפעת! את... את לא בפילאטיס?

יפעת: השיעור התבטל.

בוועז: [בטון שקט, כמעט משועשע] אה, זאת יפעת? נעים מאוד.

יפעת: [לבועז] מי אתה?

ציון: [בפאניקה] זה לא מה שאת חושבת!

בוועז: [מחייך חיוך מריר] לא? אז מה זה?

ציון: זה... זה... זה השף! [לפתע הגוף שלו נמתח כלפי מעלה, הוא נאבק להישאר על הקרקע] הוא בדיוק לובש את הסינר שלו.

בוועז: [בהפתעה] מה?

ציון: [ליפעת, נאחז בקצה השולחן] כן! זה השף שהזמנתי! הוא... הוא הגיע!

יפעת: [מסתכלת על החולצה של בוועז] שף עם חולצת "Meat is Murder"?

ציון: [מתחיל לדלג קלות על קצות האצבעות, כאילו משהו מושך אותו למעלה] זה... זה... זה כיסוי! כן! הוא כל כך מפורסם שהוא צריך להסתתר!

[לוחש לבועז, תוך שהוא מתאמץ לשמור על שיווי משקל] תזרום איתי, אני מתחנן!

בוועז: [מגמגם] אה... כן... אל תדאגי, אני... אני מאוד אוהב לבשל... גופות.

ציון: [מתיישב מהר על הספה, מנסה להסתיר את העובדה שהוא כמעט מרחף] הוא מתכוון סטייקים! סטייקים!

יפעת: [מתקרבת למטבח] אז אתה השף? מה אתה הולך להכין לנו?

בוועז: [מביט בחרדה במקרר מלא הבשר] אה... כן... אני חושב להכין היום... [בקול חלש] סלט.

יפעת: כן, ומה עוד?

בועז: אני... אני אכין לכם משהו מיוחד! עם... עם טופו!

יפעת: טופו?

ציון: [עולה על הספה כאילו בניגוד לרצונן] זה... זה טרנד חדש בצרפת! כן! כל מסעדות המישלן מגישות עכשיו טופו!

יפעת: ציון, למה אתה עומד על הספה?

ציון: [מנסה להיראות טבעי] אני רק... בודק את התאורה! בשביל הארוחה הרומנטית!

יפעת: ומה המנה העיקרית?

בועז: המנה העיקרית... [מזיע] המנה העיקרית תהיה...

יפעת: כן?

בועז: [בשמחה] הלובסטרים!

[בועז רץ לכיוון האמבטיה]

יפעת: אה, כן. שכחתי את הלובסטרים!

ציון: [בחרדה] תעזוב את הלובסטרים!... [מסתכל על יפעת] לאחר כך...

בועז: אני חייב... אה... לבדוק אותם! בשביל... בשביל הטירות!

יפעת: אבל רגע, איך אתה מתכנן להכין אותם?

בועז: [מהאמבטיה] אני משחרר אתכם, יצורים מסכנים! אתם חופשיים!

[נשמע רעש של הורדת מים באסלה]

יפעת: מה הוא עושה שם?

בועז: [בקול רם בכוונה] אופס! איזה נורא! הלובסטרים ברחו!

ציון: [נאחז בוילון] זה נורא!

יפעת: [המומה] הלובסטרים ברחו? לאן הם ברחו?

בועז: [חוזר, רטוב, בהתרגשות] הם קפצו לאסלה. הם בדרך הביתה!

יפעת: [לבועז] אתה בטוח שאתה שף? איפה למדת?

בועז: אני... [מביט בציון הנאבק עם הווילון, נאנח] אני...

יפעת: [מצלצל הטלפון שלה] רגע, זה המשרד, אני חייבת לענות. [יוצאת לחדר השני]

ציון: [משחרר את הווילון, ונאבק להישאר על הרצפה] וואו... זה... זה ממש מוזר...

בועז: [תופס אותו] מה קורה לך?

ציון: אני לא יודע! אני מרגיש כאילו... כאילו משהו מושך אותי למעלה!

בועז: מתי זה התחיל?

ציון: [נאחז בבועז] ברגע שיפעת נכנסה!

בועז: כשהתחלת לשקר על זה שאני שף! [חושב רגע] הטבעת...

ציון: מה?

בועז: הטבעת שקנית! זוכר מה הזקנה אמרה? "האמת תמיד תצוף"!

ציון: [מתחיל להבין] אוי ואבוי... אתה חושב ש -

בועז: כן! הטבעת - היא גורמת לך לרחף כשאתה משקר!

[ציון מוציא את הטבעת מהכיס. היא נוצצת באור מוזר]

ציון: בגלל זה למה היא זהרה ככה בחנות... היא באמת קסומה!

בועז: תנסה להגיד משהו אמיתי.

ציון: אוקיי... [חושב] אני... אני מפחד לצאת מהארון.

[הוא נוחת לגמרי על הרצפה]

בועז: הנה! זה עובד! האמת מחזירה אותך לקרקע!

ציון: אבל מה אני אעשה? אני לא יכול להגיד את האמת ליפעת!

בועז: [תופס אותו] אבל הבטחת לי!

ציון: אני... אני צריך זמן...

[בפאניקה] היא עוד רגע תחזור! [לוחש] בבקשה תעמיד פנים שאתה שף!

בועז: אבל אני לא שף... גם אם אעמיד פנים.

ציון: פשוט... פשוט תנסה להיראות יותר... שפי.

בועז: איך נראה שף?

ציון: אני לא יודע! פשוט... תתעסק עם הבשר!

בועז: שנתיים אני מבשל את האהבה הזאת על אש קטנה. שנתיים של "אי אפשר עכשיו", "זה מסובך", "בקרוב".

[לוקח סכין, מתחיל לחתוך בצל]

כמו בצל אני מקלף אותך, שכבה אחרי שכבה. אני בוכה, אבל ממשיך. כי אולי עוד רגע... אולי עוד שכבה... אולי בפנים יש משהו אמיתי. ואתה יודע מה הכי מצחיק, ציון? שאני אפילו לא יכול לשנוא אותך. כי בכל פעם שאתה משקר לה, אני רואה כמה זה כואב לך. כמה אתה נקרע.

[פאוזת קושר סינר]

אז בוא נעמיד פנים שהלב שלי לא מדמם כמו הבשר הזה. בוא נעמיד פנים שאני שף. בוא נבשל את הארוחה הזאת. ואתה, ציון, אתה תאכל את מה שבישלת לעצמך.

[צלצול בדלת]

ציון: אני אבדוק מי זה. אתה תבשלי!

[בועז רץ למטבח. ציון פותח את הדלת. טומי נכנס - שרירי, מקועקע, לבוש מדי שף מקצועיים]

טומי: בוז'ור! ציון? אני השף טומי בן -

יפעת: [מחדר העבודה] מי זה בדלת? העוזרת הגיע?

ציון: [קורא לה] כן! זה... המנקה החדש! זה בסדר, אני אטפל בזה!

טומי: לא, לא. אני שף פרטי. דיברנו בטלפון.

ציון: [מהר, בשקט] ששש! תקשיב, אני צריך טובה ענקית. אני אשלם לך כפול אם תעמיד פנים שאתה המנקה החדש.

טומי: [בקול רם] סליחה?! אני שף מישלן! התמחיתי במסעדת L'Arpège!

ציון: [מתרומם באוויר, נאחז בטומי] שלושת אלפים שקל! רק בשביל היום!

טומי: אני לא מבין, סגרנו כבר תפריט!

יפעת: [מרחוק] אמרת מנקה? לא מנקה?

ציון: [ליפעת, צועק] כן, הסוכנות שלחה הפעם גבר.

[לטומי, נאחז בו חזק יותר] בבקשה, אני מתחנן!

טומי: תעזוב אותי!

[יפעת נכנסת ורואה את ציון מרוח על טומי]

יפעת: מה קורה פה?

ציון: [קורא בחזרה] הכול מצוין! אני רק... מסביר לו על חומרי הניקוי!

יפעת: [מופתעת] הם שלחו מנקה גבר? [מתקרבת, בוחנת אותו]

ציון: [מנסה להסתיר את ההתרוממות] זה מעולה, לא?! סוף סוף מישהו שיכול גם להזיז רהיטים כבדים!

יפעת: [מתרשמת מהשרירים של טומי] כן... אני רואה!

טומי: [ליפעת, מוחה] אני מכין רוטב דמי-גלאס שיכול להביא אותך לבכי!

ציון: [עדיין תלוי על טומי] הוא מתכוון... דמי-גלאס זה חומר ניקוי צרפתי! מעולה לחלונות!

יפעת: [לטומי, בהתעניינות] אתה צרפתי?

טומי: לא, אני עבדתי עשר שנים במסעדות הכי גדולות בפריז -

ציון: [קופץ ביניהם] בניקיון!

טומי: [מנסה להשתחרר מציון] תקשיב, אני לא יודע מה המשחק הזה, אבל -

ציון: [לוחש] פי שלוש.

טומי: מה?

ציון: [לוחש] אני אשלם לך פי שלוש בשביל לנקות היום. בבקשה. אני מתחנן.

טומי: [חושב רגע, אז בקול רם] אה... כן! אני... כמה אני אוהב לנקות... או לה לה!

ציון: [מושיט לו את חוברת ההוראות] הנה ההוראות הבסיסיות.

[טומי מקבל את החוברת, מדפדף בה בתדהמה]

טומי: זה... זה עבה יותר מהמדריך של מישל...

יפעת: לא צריך! [מעיפה לו את המדריך מהיד] אני אסביר לך בעצמי!

אולי תוכל לעזור לי עם הספה? היא כל כך כבדה, אף פעם לא מנקים מתחתיה כמו

שצריך.

טומי: [עדיין המום מכל המצב] אני... אני לא...

יפעת: [מתקרבת אליו] בבקשה? אני בטוחה שעם השרירים האלה זה יהיה קל.

[טומי מרים את הספה ביד אחת בקלות. יפעת מתפעלת]

יפעת: וואו! אתה ממש חזק!

יפעת: [לטומי] יש גם כתם ישן על השטיח מתחת לספה. עמוק. אתה רואה? ... עמוק יותר.

[טומי מתכופף כדי להציץ מתחת לספה. יפעת מביטה בהערכה בישבנו]

ציון: עמוק יותר... [תופס את עצמו מביט גם כן, נבהל ומסיט מבט]

יפעת: [לטומי, מתעלמת מציון] אחרי שתסיים עם הסלון, אני אראה לך את המצעים בחדר

השינה!...

[מהמטבח נשמע רעש של סירים נופלים]

יפעת: מה זה היה?

[כולם רצים למטבח. בועז עומד ליד ערמת סירים שנפלון]

בועז: אני... אני רק ניסיתי למצוא סיר בשביל ה... [בולע רוק] בשביל הבשר.

טומי: [בזעזוע] אתה מתכוון לבשל סטייק במים רותחים?!

בועז: כמו סטייק סויה, לא...?

טומי: [שוכח את תפקידו] זה נתח של אלף שקל לקילו! אתה צריך -

ציון: [קופץ על טומי] זה פשוט סיר מאוד קשה לניקוי!... לכן טומי קצת איבד את זה.

[ציון מתחיל לרחף ממש, נאחז בטומי בייאוש]

טומי: [מנסה להוריד את ציון] מה אתה עושה?!

ציון: סליחה! אני פשוט... מחבק אותך! כי אתה... כי אתה עוזר בית כל כך טוב! היו לנו כמה עוזרות לא מוצלחות לאחרונה...

בועז: [בקנאה] אתה נראה לי מחבק אותו קצת יותר מדי.

טומי: [מבולבל מהמצב] תוריד ממני את הידיים!

[ציון נאבק עם ההתרוממות שלו ומטפס על כיסא כדי להסתיר אותה]

יפעת: ציון! מה אתה עושה?!

ציון: אני... אני בודק אם יש אבק על המנורה!

יפעת: המנקה יבדוק. [לטומי] לא קלטתי את השם שלך?...

טומי: טומי. אונשונוטה. [מנשק את ידה]

ציון: יפעת! את... את מפריעה לאנשי המקצוע לעבוד!

יפעת: סליחה, סליחה. אני הולכת.

[לטומי, בחנחון] אני בחדר העבודה שלי אם אתה צריך אותי.

[צלצול בדלת. כולם קופאים]

יפעת: מי זה עכשיו?

ציון: [בפאניקה] אוי לא...

[הצלצול נשמע שוב]

יפעת: אני אפתח.

ציון: [תלוי על הנברשת] לא!!!

[ציון רץ ופותח את הדלת. אורלי, 55, נכנסת עם דלי ומגב]

אורלי: [במבטא רוסי] שלום, הסוכנות שלח אותי לנקות -

יפעת: [מתקרבת מחדר העבודה] מי זאת?

ציון: [בפאניקה] אהה... זאת... זאת... המאהבת שלי!

מערכה שניה

תמונה 6 - אורלי

[ציון רץ ופותח את הדלת. אורלי, 55, נכנסת עם דלי ומגב]

אורלי: [במבטא רוסי] שלום, הסוכנות שלח אותי לנקות -

יפעת: [מתקרבת מחדר העבודה] מי זאת?

ציון: [בפאניקה] אהה... זאת... זאת... המאהבת שלי!

יפעת: מה?!

ציון: [תופס את אורלי] כן! זו... זו המאהבת שלי!

אורלי: [מופתעת] תעזוב אותי!

ציון: [לוחש לאורלי] אני מתחנן, תעמידי פנים שאת המאהבת שלי.

אורלי: [בזעזוע] צ'טו?! מה אתה חושב שאני?!

ציון: בבקשה! אני אשלם לך פי שנים!

אורלי: [מתרחקת ממנו בדרמטיות] מה נראה לך שאני?!

[לוחשת לו] פי שלוש.

יפעת: [בציניות, כועסת] אני מקווה שאני לא מפריעה?!

ציון: [בדרמטיות מוגזמת ולא משכנעת] אה... נתפסתי! [מניח יד על המצח] יפעת, אהובתי,

איך אסביר? איך אצדיק את הבגידה הנוראה הזו?

אורלי: [לוחשת] יותר רגש!

ציון: [מנסה שוב, נאנח בהגזמה] הו! המצפון מייסר אותי! אבל הלב... [נתקע] אה... הלב...

[מנסה להישען על הקיר בפוזה דרמטית אבל מחליק]

אורלי: [משלימה בדרמטיות] הלב רוצה מה שהלב רוצה!

יפעת: בת כמה היא?

ציון: אה... הלב רוצה מה שהלב רוצה?!

אורלי: [מאוכזבת מהמשחק שלו] אפילו בתיאטרון החובבים של מינסק לא ראיתי משחק כזה גרוע.

ציון: [לאורלי] נתפסנו, אהובתי...

יפעת: זאת המאהבת שלך?! למה היא באה עם דלי ספונג'ה?

ציון: [נאחז בשולחן כשמתחיל להתרומם] זה... זה משחק תפקידים שלנו! אני העבד המנקה והיא... המלכה שלי!

אורלי: [מתלהבת מהתפקיד] דא! אני לשחק תפקידים הכי גדול במוסקבה! נינה. אירינה. אנה קרנינה.

יפעת: [מסתכלת על אורלי, אז על ציון, בחזרה על אורלי] אז... ביום ההולדת שלי... המאהבת שלך... פשוט מופיעה בדלת? היא הולכת לנפח לי בלון בצורת כלב?

ציון: אני... [מתחיל להתרומם, נתלה במשקוף] זה לא...

אורלי: [זורקת את דלי הספונג'ה בדרמטיות] כן! לא יכולתי לחכות יותר! באתי כי הלב שלי בוער באש תשוקה! שנתיים אני מחכה לו בלילות! שנתיים! אני אישה שנשרפה מאהבה אסורה!

יפעת: אממ... לציון?

אורלי: [ממשיכה במונולוג] כל לילה אני חולמת על הרגע הזה! מחכה לו במרפסת כמו טטיאנה ב'יבגני אונייגין'! [לציון, לוחשת] ככה!

יפעת: [מפתיעה את כולם, צוחקת] אתה יודע מה? זה... זה כל כך אתה.

תמיד אמרתי שאתה לא יודע לארגן כלום. אפילו בגידה אתה לא מצליח לארגן כמו שצריך. [לאורלי] הוא סיפר לך שהוא שכח את יום ההולדת שלי שנתיים ברצף?

ציון: אני... [מתחיל להתרומם, נתלה במשקוף] זה לא...

יפעת: [קוטעת אותו בקור] מספיק עם התיאטרון. תוריד את עצמך מהמשקוף ותסביר לי מה קורה פה.

ציון: [נאבק לרדת] יפעת, אני יכול להסביר...

יפעת: [מתפוצצת] להסביר מה? איך אתה מביא את המאהבת שלך הביתה? ביום ההולדת שלי? עם דלי וספונג'ה?!

אורלי: [נכנסת לתפקיד] הלב לא בוחר מתי לאהוב! כמו ברומיאו ויוליה...

יפעת: [צועקת] די! די עם השטויות! [לציון] אני רוצה אותה בחוץ! עכשיו!

ציון: [תלוי על הדלת, בוכה] אני לא יכול יותר, יפעת!

יפעת: [נעצרת, מופתעת מהבכי] מה?

ציון: [מתמוטט רגשית ונוחת חזרה על הקרקע] אני לא יכול להיות המושלם שאת רוצה! כל הזמן אני מרגיש שאני חייב להיות מי שאת צריכה שאהיה. העורך דין המוצלח, הבעל המושלם, האדם שלא מבלגן לך את הבית...

[ממשיך לבכות] ואני כל כך מפחד שאם את תראי מי שאני באמת - עם כל הבלגן, עם כל מה שלא מושלם בי - את תעזבי אותי.

יפעת: [רוככת, מתקרבת] ציון...

ציון: אני מעמיד פנים כל הזמן. ואני כל כך עייף מזה, יפעת. אני כל כך עייף להיות לא אני.

יפעת: [שתיקה ארוכה, מביטה בו] אני... אני עושה את זה שוב, נכון?

ציון: מה?

יפעת: אני מנסה לנקות. לסדר. להעיף את מה שמפריע... [מסתכלת על אורלי] אבל אולי

הבעיה היא שאני אף פעם לא נותנת לך להיות מי שאתה באמת.

[לוקחת נשימה עמוקה] אתה יודע מה? אני שמחה שפגשתי אותה.

ציון: באמת?!

יפעת: איך לא הבנתי קודם? כל הפעמים שתפסתי אותך מלטף את הפרקט... הדרך שבה

הסתכלת על המגב החדש שקניתי...

ציון: [נאבק עם ההתרוממות] כן... אני... אה...

יפעת: אבל אני אף פעם לא נתתי לך לנקות! תמיד אמרתי שאתה תהרוס את האלון המעושן,

שאתה לא מבין בניקיון... [לאורלי] אז הלכת אליה. כי היא... היא נותנת לך לנקות לה

את הפרקט.

אורלי: [נכנסת לזה בהתלהבות] דא! לנקות פרקט זה מה שמדליק אותי!

ציון: [תקוע בין לשחק את המשחק לבין פאניקה] כן... אוח!... בכיוון השעון...

יפעת: זה הכול באשמתי. הייתי כל כך עסוקה בלדאוג שהכול יהיה מושלם... שהבית יהיה

נקי... שכל דבר יהיה במקום... שלא ראיתי את הצרכים המלוכלכים שלך.

[לאורלי] את יכולה להישאר.

אורלי: [בשמחה] קיבלתי תפקיד?!

יפעת: תנקו. רק... תבטיחו לי שתשתמשו בחומרי ניקוי מתאימים, כן?

אורלי: [מתיישבת על הספה בדרמטיות] כמו שאמר צ'קוב - אם יש ספה במערכה ראשונה,

מישהו חייב לשבת עליה!

[ציון עומד מבולבל]

יפעת: [לציון] אז... אתה לא הולך לנקות?

ציון: [מבולבל] אני?

אורלי: דא! כמו שאמרתי - אתה העבד שלי! [מושיטה לו את הסמרטוט] נקה, אהוב שלי!

ציון: אני מנקה, מלכה שלי!

[ציון מנסה להתכופף לנקות, אבל הגוף שלו נמשך למעלה. הוא נאבק להגיע לרצפה]

[בועז מציץ מהמטבח ורואה את ציון מנקה עבור אורלי. טומי נכנס למטבח ורואה את בועז

מחזיק בסכין גדולה מול הסטייק]

טומי: מה אתה עושה?!

בועז: אני... אני פורס את זה לחתיכות קטנות.

טומי: [חוטף ממנו את הסכין] זה פילה מיושן! אתה לא יכול פשוט לקצוץ אותו כמו גזר!
קודם כל, נותנים לו לנוח בטמפרטורת החדר. אחר כך צורבים בחום גבוה, רק דקה
מכל צד... [מלטף את הסטייק] תראה את המרקם הזה... את השיוש...

בועז: [מתרחק] אני מעדיף לא להסתכל.

[ציון על קצות האצבעות, נאבק להישאר על הרצפה]

יפעת: [לוקחת נשימה עמוקה] אז... את באמת אוהבת אותו?

אורלי: דא! אני אוהבת אותו כמו שנטשה אהבה את אנדריי ב'מלחמה ושלום'!

יפעת: ציון, למה אתה מנקה כמו רקדנית בלט?

ציון: ככה מנקים ברוסיה... נכון, אורלי?

אורלי: דא! [קמה בדרמטיות] המורה שלי בבולשוי צעקת "תרימי ת'רגל! עוד! עוד!"
[ליפעת] ככה גם אני מלמדת אותו לנקות. [לציון בקול פיקוד] עוד למעלה, ציון! גבוה
יותר! כמו ברבור!

[בועז במטבח שורף בטעות את הרוטב]

טומי: [בייאוש] לא! לא ככה!

יפעת: מה קורה שם?

בועז: הכול בסדר! אני רק... מכין רוטב מעושן!

טומי: [לוחש] זה פשע קולינרי...

יפעת: אז... איך הכרתם?

אורלי: [נכנסת לתפקיד] זה היה בלילה סוער! הוא עמד שם, מול חלון שלי...

ציון: [קופץ על אדן החלון, מנסה להסתיר את העובדה שהוא כמעט מתרומם] כן! בדיוק!
עמדתי... שם...

אורלי: בגשם! בקור! שעות הוא חיכה!

יפעת: באמת?

ציון: [נאחז בשולחן] שעות!... ממש קר היה...

אורלי: ואז! [בדרמטיות] פתחתי את החלון! והוא אמר –

ציון: [מנחש] "בואי, אולגה..."

אורלי: אורלי!

יפעת: אולגה או אורלי?

ציון: אולגה במקור. בארץ זה אורלי.

אורלי: ומאז לא נפרדנו!

[מהמטבח נשמע רעש של סירים נופלים]

בועז: [בפאניקה] אני בסדר! הכול בסדר!

טומי: [רץ למטבח] הסטייק! אתה הורג את הסטייק!

בועז: אני הרגתי את הסטייק?!

יפעת: רגע, למה המנקה מתעסק עם הבישול?

ציון: [כמעט מרחף] הוא... הוא עוזר לשף... לנקות את הבשר!

טומי: לנקות את הבשר?!

בועז: כן! בדיוק! אני... אני מנקה את הבשר!

[בועז לוקח את הסטייק ומתחיל לשטוף אותו בכיור]

טומי: [כמעט בוכה] מה אתה עושה?!

[בועז במטבח מנסה להציל את המצב]

בועז: [צועק] ארוחת הערב כמעט מוכנה!

טומי: אתה קורא לזה אוכל?!

[ציון נתלה על המנורה]

יפעת: [לציון] מה אתה עושה שם?

ציון: אני... אני... מרחף באוויר מרוב אהבה לאורלי!

[צליל של הודעה נשמע בטלפון של יפעת. היא קוראת את ההודעה ונראית מוטרדת]

יפעת: [מתיישבת] המשרד... הם רוצים שאני אחזור. יש משהו דחוף.

ציון: [מצליח לרדת לרצפה] אבל זה יום ההולדת שלך.

יפעת: [מחייכת חיוך עצוב] זה תמיד דחוף, נכון? אתה זוכר מתי בפעם האחרונה פשוט...

ישבנו ודיברנו?

ציון: אנחנו מדברים המון.

יפעת: לא, ציון. אנחנו מדברים על העבודה. על הדירה. על... [מסתכלת סביב] על איך לקפל

את המגבות.

[שתיקה]

יפעת: אתה יודע למה אני כל כך אובססיבית עם הבית?

ציון: [מופתע מהכנות שלה] למה?

יפעת: [פאזזה] הדירה הזאת... כשהכול מסודר בדיוק במקום, כשהכול נקי... זה נותן לי

תחושה שהחיים שלי... שאנחנו... [נעצרת]

ציון: [רוצה להתקרב אליה אבל נאבק בהתרוממות] שאנחנו מה?

יפעת: שאנחנו בסדר. [צוחקת] טיפשי, נכון?

ציון: [מרגיש את הטבעת בכיס שלון] לא... זה לא טיפשי.

יפעת: [קמה, ניגשת לחלון] אתה יודע מה הכי מפחיד אותי?

ציון: מה?

יפעת: שיום אחד... כל זה יתפרק. כל השלמות הזאת. [מסתובבת אליו] אולי... אולי זה כבר

מתפרק?

[ציון מרגיש את הגוף שלו נמשך למעלה, נאבק להישאר במקום]

ציון: יפעת, אני...

יפעת: [קוטעת אותו, מריחה את האוויר] מה זה הריח הזה?

ציון: [בהקלה על השינוי בנושא] אה... זה כנראה ה... השף. במטבח.

יפעת: [חוזרת להיות עצמה] אוי ואבוי, הוא הורס לי את המטבח! [רצה למטבח]

[ציון נשאר לבד, מוציא את הטבעת]

ציון: [לעצמו] את צודקת, יפעת. הכול באמת מתפרק.

[עשן מתחיל להתפשט בחדר. גלאי העשן מתחיל לצפצף]

יפעת: אוי ואבוי! שריפה! הפרקט!

[כולם רצים למטבח. התווה ובוהו מגיע לשיאו]

תמונה 7 - התפוצצות האמיתות

[מיד בהמשך. לאחר שיפעת יוצאת לעבודה. ציון, בועז, טומי ואורלי נשארים במטבח. אווירה מתוחה]

ציון: [נושם עמוק] אוקיי... היא הלכה.

טומי: [זורק את הסמרטוט על הרצפה] מספיק! אני לא יכול יותר עם השטויות האלה!

בועז: טומי, רגע...

טומי: [מתפוצץ] לא! אני שף! שף אמיתי! עשר שנים עבדתי במסעדות הכי טובות בפריז!

ציון: [בחרדה] טומי, אני מבין, אבל אני אשלם לך פי שלוש!

טומי: [ממשיך בזעם] זה לא הכסף! אתה לא מבין... רק בגלל שעשיתי טעות אחת... טעות אחת! עכשיו אני פה מעמיד פנים שאני מנקה! היה לי אפייר עם אשתו של השף הראשי. ז'וליה. השף גילה אותנו במקרר הגדול! אני ז'וליה רועדים עירומים בין הבשרים הקפואים. השף לא רק פיטר אותי - הוא דאג שאף מסעדה בפריז לא תקבל אותי. [פאזזה, מביט בציון] החיים שלי נהרסו בגלל שהסוד יצא לאור. אבדתי הכול. הקריירה, המוניטין, החלומות...

אורלי: [קמה לפתע] ואני? חשבתם שאני רק מנקה פשוטה שמעמידה פנים בשביל כסף?

ציון: [מנסה להרגיע] אורלי, בבקשה...

אורלי: [בדרמטיות] אני הייתי שחקנית! בתיאטרון מוסקבה הגדול! עד שבילי בכורה של "שלוש אחיות"... שכחתי איפה אני. חשבתי שאני באמת אירינה! רצתי למטבח של התיאטרון באמצע המופע לחפש צלחות אוכל לאורחים!

טומי: [בהבנה] פיטרו אותך...

אורלי: "לא יציבה מקצועית", הם אמרו. [בוכה] ואני לא יכולה יותר לחיות בעולם של שקרים! אפילו לא בשביל כסף!

ציון: [בפאניקה] חכו, חכו! תקשיבו לי! יפעת תחזור עוד רגע וכל התוכנית תתפרק!

בועז: איזו תוכנית?! התוכנית שלך לשקר לה?

ציון: [נאבק עם המילים] זה... זה מסובך. אתם לא מבינים...

בועז: מה אני לא מבין? שאתה מעדיף לחיות בשקר מאשר להגיד לאישה שאתה אוהב גבר?

ציון: זה לא כזה פשוט!

בועז: [כועס] לא? אז מה כן פשוט? להמשיך להעמיד פנים? לשמור על הזוגיות המזויפת?

ציון: אתה לא מבין את הלחץ...

טומי: [בשקט] אני כן מבין.

- ציון:** [מסתובב אליו] מה?
- טומי:** אני מבין איך זה לאהוב מישהו בסתר. איך זה כשהכול מתפרק ברגע אחד. [פאוזת ארוכה]
אני לא רוצה שיקרה לך מה שקרה לי.
- בועז:** [בזעם] מה שקרה לך?! ומה איתי? אתה לא מבין איך זה לאהוב מישהו שמתבייש בך!
להיות "הסוד הקטן והמכוער" של מישהו!
- ציון:** זה לא ככה!
- בועז:** אז איך זה? תסביר לי! מתי תפסיק לברוח מהאמת?
- ציון:** [מתמוטט] אני מפחד, אוקיי?! אני מפחד שהיא תעזוב אותי! שכולם יעזבו אותי!
- טומי:** [מתקרב לציון] תקשיב לי טוב. אני יודע מה זה לאבד הכול בגלל שהאמת יצאה לאור.
[נושם עמוק] החיים שלי נהרסו ברגע אחד. כל מה שעבדתי עליו - נעלם. אני לא אתן שזה יקרה לך.
- ציון:** אתה... אתה מוכן לעזור לי?
- טומי:** אם זה מה שצריך כדי שהחיים שלך לא יתפרקו כמו שלי - כן.
[מביט בו ישירות] אני אכין לך את הארוחה הכי מושלמת שאי פעם בישלתי. ונדאג שהיא לא תגלה כלום.
- אורלי:** [מקשיבה, פתאום מבינה] זה... זה התפקיד הכי מעניין שהציעו לי מזה שנים.
- ציון:** מה?
- אורלי:** [מתלהבת] מאהבת שמוותרת על האהוב שלה בשביל האישה שלו! האישה המושלמת שמגיעה לה הבעל המושלם! [דרמטית] זה כמו "שלוש אחיות" - לוותר על החלום בשביל האחרים! והפעם - הפעם אני אדע איפה נגמר התיאטרון ומתחילה המציאות!
- בועז:** [שתיקה ארוכה, אז בחיך מר] אתה יודע מה? אתה רוצה שף צמחוני שלא יודע לבשל במקום שף אמיתי? אתה רוצה מאהבת שחקנית במקום מאהב אמיתי? זה באמת מה שאתה רוצה?
- ציון:** [לפתע מבין] בועז... אתה צודק. זה לא היה בסדר מצידי לבקש ממך לבשל את הארוחה.
- בועז:** [מופתע, מתרכך מעט] באמת?
- ציון:** כן. אתה הרי לא יודע לבשל בשר! [פונה לטומי] טומי יבשל ואתה רק תעמיד פנים שבישלת.
- בועז:** [המום מהחוסר הבנה] אני... מה?
- ציון:** [ממשיך בתמימות] ככה זה הרבה יותר הגיוני, לא? כל אחד יעשה מה שהוא יודע ורק יעמיד פנים שהוא עשה משהו אחר!
- בועז:** [שתיקה ארוכה, מביט בו בתדהמה] אתה... אתה באמת לא מבין, נכון?
- ציון:** לא מבין מה?

בועז: [בשקט, יותר לעצמו] כלום.
 [נאנח, פונה לטומי ואורלי] טוב. אתם יודעים מה? בואו ניתן לו בדיוק מה שהוא רוצה.
 [לטומי] אתה תבשל את הארוחה ותעמיד פנים שאתה המנקה.
 [לאורלי] ואת תנקי את הבית ותעמידי פנים שאת המאהבת.
 ואני אהיה השף הכי פחות צמחוני שאני יצליח להיות.
 תקבל בדיוק את מה שביקשת. שקרים. הרבה שקרים. ונראה איך זה יגמר.
 [לציון] מוכן לארוחה הרומנטית שלך?

תמונה 8 – הצעת הנישואין

[ערב. הסלון מושלם - שולחן ערוך, נרות דולקים, פרחים. טומי מנקה את כוסות היין. ציון נכנס במהירות]

ציון: טומי! האוכל מוכן? הכול בסדר?

טומי: [מדבר בציניות] כן, הכול מושלם. [מריח את הסטייק] חוץ מהסטייק שה'שף' הטבעוני שלך כמעט הרג.

ציון: מה?! תגיד לי שהצלחת להציל אותו!

טומי: [מנגב כוס בעצבנות] עשר שנים במסעדת מישלן, ואני מציל סטייקים מטבעונים היסטריים. [נאנח] כן, הצלחתי להציל את הנתח של האלף שקל.

ציון: [מציץ למטבח] ובעז? הוא עדיין פה?

טומי: כן, מאחורי הדלפק. הוא התעלף מהריח של הבשר.

ציון: אולי... אולי עדיף שהוא ילך?

בועז: [מתאושש] אני בסדר... שאני אפספס אותך עושה את הטעות הגדולה של החיים שלך?

[ציון מוציא את קופסת הטבעת, בוחן אותה]

ציון: זו לא טעות. זה... זה הדבר הנכון לעשות.

שקט עכשיו. היא באה!

[יפעת נכנסת, לבושה בבגדי ערב חגיגיים. איתה נכנסת אורלי]

יפעת: אורלי, תודה. באמת. בזכותך הבנתי שאני צריכה להשקיע יותר בזוגיות שלנו.

אורלי: [בדרמטיות] לפעמים צריך לאבד כדי למצוא. כמו שאמר טולסטוי...

יפעת: הוא אמר את זה?

אורלי: אולי אני אמרתי את זה. עכשיו.

יפעת: תודה על ההקרבה שלך!

[אורלי יוצאת בהשתחוות דרמטיות. ציון ויפעת מתיישבים. טומי מגיש להם את הכוסות]

בתנועות מושלמות של סומלייה]

יפעת: וואו, אתה ממש מקצוען.

טומי: [בציניות מרה] תודה. זה היה החלום שלי להיות מלצר...

[בועז נכנס מהמטבח עם צלחת המנה הראשונה, פניו ירוקות]

בועז: [בקושי מסתיר את הגועל] קרפצ'יו... בקר... [מניח את הצלחות, מנסה לא להסתכל]

בתיבול... [נחנק]

טומי: [מתערב בטבעיות] מה שהשף מנסה לומר זה שזה קרפצ'יו בקר עם עשבי תיבול טריים וחומץ בלסמי מצומצם.

ציון: [מתחיל להתרומם קלות, נאחז בשולחן] כן! בדיוק! הוא פשוט... צנוע!

יפעת: [טועמת] מדהים. פשוט מדהים.

[אורלי חוזרת חזרה]

אורלי: כמעט שכחתי! מה עם התשלום המשולש שלי...

ציון: [קופץ, כמעט מרחף] אחר כך! נדבר על זה אחר כך!

[אורלי יוצאת סוף סוף בהשתחויה דרמטית אחרונה]

יפעת: [מרימה כוס יין] תודה על ערב מושלם.

ציון: ובזכות השף האלון המעושן אפילו יותר מעושן!

יפעת: גם זה, כן...

[בועז חוזר עם המנה העיקרית, פניו ירוקות יותר מקודם]

בועז: [בקושי מסתיר את הגועל] המנה העיקרית... סטייק אנטריקוט צרוב...

[מניח את הצלחת, נאבק בגועל] בציר יין... [רואה את הדם הוורדרד נוזל מהבשר]

אדום...

ציון: [מתחיל לדלג על קצות האצבעות] תודה, שף! אתה יכול... אה... ללכת עכשיו!

בועז: [לא זז] ולפספס את המחמאות שלי?

טומי: [מתוסכל] אני... אני אשטוף כלים במטבח... [יוצא]

יפעת: [חותכת את הסטייק] זה מושלם! בדיוק medium rare!

בועז: [חיוור] הדם... כל הדם הזה...

יפעת: [לבועז] אתה נראה לא טוב. הכול בסדר?

ציון: [מתרומם עוד, נאחז בכיסא] השף צריך... אה... לנוח! כן! הוא עבד כל כך קשה!

[ציון מסמן לו לצאת ומוציא את קופסת הטבעת]

בועז: לא. לא, לא, לא.

[ציון מסמן לו בייאוש לצאת]

אתה באמת הולך לעשות את זה?

ציון: [מנסה לרדת לכריעת ברך אבל נאבק בגוף שלו שרוצה לעלות] יפעת... אני...

יפעת: ציון? אתה בסדר?

ציון: [תקוע בעמידה בתנוחה מוזרה] כן, אני... בסדר גמור.

[הטבעת גורמת לציון לקפץ על השולחן ולהפיל את הצלחות]

יפעת: ציון! מה אתה עושה?!

ציון: אני רק... אני...

יפעת: מה קרה לך?

ציון: [נאבק עם גופו, כמעט נופל על השולחן] יפעת... אני לא יכול יותר.

יפעת: מה קורה לך?

ציון: [נעמד על השולחן] את יודעת מה המצחיק? כל החיים שלי אני מנסה להיות מה

שאחרים רוצים שאהיה. עורך דין מושלם, חתן מושלם... אבל הערב הזה אני מגיש לך

את האמת על צלחת!

יפעת: איזו אמת?

ציון: [נלחם בגופו] האמת ש... שהחיים המושלמים האלה? הם לא שלי. הם אף פעם לא היו

שלי. [מביט בבוועז] כי אני מאוהב. אבל לא בר.

יפעת: למה אתה מתכוון?

ציון: [נאבק עם המילים] בועז הוא לא השף. טומי הוא לא המנקה. ואורלי... [צוחק צחוק

מריר] היא בטח לא המאהבת שלי.

האמת היא... האמת היא שאני מאוהב בגבר. אני מאוהב בבוועז.

יפעת: [המומה] אתה... ובוועז?

ציון: [מצליח להתיישב על השולחן] כן.

יפעת: וכל ההצגה הזאת? ... הטבעת?

ציון: הטבעת הזאת... [מביט בה] היא מנסה להגיד לי משהו כל הערב.

ציון: [יורד לכיסא] תכננתי להציע לך נישואין כי פחדתי. חשבתי... חשבתי שאם נתחתן...

[נוחת לגמרי על הרצפה] אבא שלך יעשה אותי שותף בכיר במשרד.

יפעת, אני מצטער. לא היית צריכה לגלות ככה.

בוועז: [מתקרב בזירות] ציון...

יפעת: [לבוועז] אז אתה לא באמת שף?

טומי: [מרים יד] אני השף האמיתי.

יפעת: אתה השף? אז אתה לא המנקה?

טומי: אורלי המנקה.

אורלי: [פורצת פנימה, אחרי שהקשיבה מאחורי הדלת] מישהו קרא לי?

יפעת: [מסתכלת על השולחן הערוך] אז כל זה... [מרימה את ראשה, פתאום מבינה משהו]

הפחד שלי מלכלוך... מבלגן... זה היה הגוף שלי שצעק שמהו לא בסדר. שיש פה

שקר גדול שאנחנו מנקים ומנקים...

בוועז: [מתקרב] יפעת...

יפעת: [קוטעת אותו, צוחקת צחוק קטן] אתה יודע מה הכי אירוני? שדווקא עכשיו, כשהכול התפרק... דווקא עכשיו אני מרגישה שסוף סוף יש פה משהו אמיתי.

ציון: [מסתכל על הטבעת] הזקנה בחנות צדקה. "האמת תמיד תצוף".

יפעת: [צוחקת בעצב] טוב, אני... אני אלך עכשיו.

ציון: יפעת...

יפעת: [קוטעת אותו] לא, זה בסדר. באמת. [לבועז] תשמור עליו. הוא... הוא צריך מישהו שיזכיר לו מי הוא באמת.

[יפעת קמה ללכת. עוצרת רגע]

יפעת: אה, ואבא שלי? [מחייכת] הוא שונא הומופובים. בגלל זה הוא פיטר את השותף הקודם. [הולכת לצאת, עוצרת]

בוא, טומי. בוא אני אלמד אותך מה עושים עם פרקט אלון מעושן.

טומי: [זורק את הסמרטוט] סוף סוף!

[ליפעת] ואני אכין לך רוטב דמי-גלאס שיביא אותך לדמעות.

[יפעת וטומי יוצאים. שתיקה ארוכה]

ציון: [מביט בטבעת] אז מה עכשיו?

בועז: עכשיו אתה יכול סוף סוף לעמוד על הקרקע.

ציון: [מושיט לו את הטבעת] אולי... אולי ננסה לראות אם היא באמת טבעת אהבת האמת?

בועז: [מביט בטבעת] אתה בטוח?

ציון: [נושם עמוק] בועז שוחט. [כורע ברך, הפעם בלי להתרומם] אני אוהב אותך. בלי

שקרים, בלי העמדות פנים. פשוט אני, כמו שאני. ואני מבטיח שכשנתחתן, במקום

לובסטרים באמבטיה, יהיה רק טופו אורגני.

בועז: כשנתחתן?

ציון: [מחייך] מה, חשבת שסתם קניתי טבעת?

[הם מתנשקים. לפתע נשמע קול מהמטבח]

אורלי: [מציצה] רגע! ומה עם התשלום המשולש שלי?!

בועז וציון: [יחד] לכי הביתה!

אורלי: [יוצאת בהשתחויה אחרונה] כמו שאמר צ'קוב - אם מבטיחים תשלום משולש במערכה

הראשונה...

[בועז וציון צוחקים, מתנשקים שוב]